

ματα είχε και όταν ο αξιωματικός φώναζε όλοι οι Έλληνες να σπκωθούν επάνω και τους έσπρωχναν μέσα στην κλούβα δεν κουνήθηκε καθόλου.

Την άλλη μέρα του είπε ο φίλος του ο Παντελής ότι τους πήγαν στο τμήμα και ειδοποίησαν ένα Έλληνα, το μπάρμπα Λουκά που είχε ξενοδοχείο να τους παραλάβει. Ο μπάρμπα Λουκάς ήταν από το υποίτη Άνδρου, είχε πολλά χρόνια στο Σαν Παάουλο μαζί με άλλες επιχειρήσεις είχε και μια πανσιόν την είχε ονομάσει «ΠΕΝΣΙΟΝ ΝΟΒΑ ΓΓΡΕΣΙΑ», ξενοδοχείο Νέα Ελλάδα. Από εκεί είχαν περάσει σχεδόν όλοι οι μετανάστες. Τα πρώτα χρόνια έμεναν περίπου 50 άτομα. Όλοι σχεδόν εργένηδες. Ύπνο, φαγητό πρώι μεσημέρι, έπαιρναν μαζί τους το φαγητό τους - και βράδυ. Πλήρωναν 5,000 κρουζέπρα τον μήνα. Τελικά και ο Πέτρος εκεί κατέληξε μετά από δύο εβδομάδες που έμεινε στο Κέντρο Υποδοχής.

Δεν έμεινε πολύ καιρό στην πρώτη του δουλειά, βρήκε καλύτερη σε μια αμερικανική οικοδομική εταιρία που εκείνο τον καιρό έφτιανε εργοστάσιο πλεκτροπαραγωγής στο προάστιο της Σάντα Μαρίνα. Δούλεψε εκεί 11 μήνες φτιάνοντας σκαλωσιές και άλλες μαραγκοδουλειές. Μαζί με δύο μαύρους βοηθούς που τον βοηθούσαν και μαθάιναν μαζί του την τέχνη. Ο Σώκρατες μάλιστα που ήταν πολύ υπερήφανος πως είχε αρχαίο ελληνικό όνομα τον βοηθούσε σε όλα και όταν καθόταν για φαγητό το μεσημέρι του άρεσε να μαθαίνει για την Ευρώπη και ειδικά για την Ελλάδα που λάτρευε. Έμεινε σε αυτή την δουλειά 11 μήνες. Τον σκόλασαν, δεν κρατούσαν κανένα πάνω από χρόνο για την αποζημίωση. Αν και τα χρήματα δεν είχαν αξία στο εξωτερικό για την Βραζιλία ήταν πολύ καλά. Μετά την δουλειά έβγαινε έξω με νέους της πλικίας του για ποτό ή μια βόλτα στην κεντρική πλατεία. Πλατεία Δημοκρατίας όπως λεγόταν (prasa di repubblica) ή στην πλατεία ταχυδρομείου (prasa di coreios).

Στο Σαν Πάολο ήταν πολύ ευχάριστη. Συναντούσες ανθρώπους από όλες τις φυλές, μαύρους, άσπρους, ξανθούς αλλά όλοι με χαρούμενα πρόσωπα. Μπορούσες να μιλήσεις ελεύθερα σε οποιοδήποτε συναντούσες, να αστειευθείς με τα κορίτσια χωρίς φόβο να παρεξηγηθείς. Αν ζητούσες για παρέα και δεν ερχόταν θα σε ευχαριστούσες ευγενικά με χαμόγελο χωρίς παρεξηγηθείς. Όσο για ελληνικές διασκέδασεις πολύ λίγες. Μόνο ένα ελληνικό Κέντρο με μπουζούκια υπήρχε τότε. Ούτε και η ελληνική εκκλησία ο Άγιος Πέτρος είχε τελειώσει ακόμα. Το Πάσχα του 1960 το πέρασαν σε μια ορθόδοξη εκκλησία μαζί με του Σύριους που την μεγάλη Παρασκευή έψαλαν τον επιτάφιο θρίνο

σε δύο γλώσσες ελληνικά και αράπικα.

Μια από της διασκεδάσεις τους ήταν όταν κάθε Σάββατο βράδυ πήγαιναν στο στούντιο της τηλεοράσεως του καναλιού 7 να παρακολουθήσουν την πάλη. Παλεύαν και Έλληνες παλαιστές όπως ο Κωστολιάς που ήταν και ο πιο δυνατός από τους άλλους. Ένα βράδυ πάλευε με ένα Πορτογάλο, «Τσιμεντοκέφαλο» τον έλεγαν, γιατί είχε σκληρό κεφάλι και έδινε ύπουλες κεφαλιές στους αντιπάλους του. Χτύπησε έτσι και τον Κωστολιά, τον χτύπησε ύπουλα. Τότε οι Έλληνες αρχίσαν να φωνάζουν και να βρίζουν τον διαιτητή μέχρι που ήρθε η αστυνομία και τους έβγαλε έξω. Άλλα η μάχη Ελλήνων και Πορτογάλων συνεχίστηκε μέχρι αργά.

Δυο ήταν τα πιο σπουδαία γεγονότα για τους Βραζιλιάνους τον χρόνο. Η γιορτή του καρναβαλιού, οπού για μια εβδομάδα μέρα και νύχτα ο κόσμος ξεχύνονταν στους δρόμους χορεύοντας στον ίχο της μουσικής που έπαιζε παντού με τον ίδιο ρυθμό της σάμπας. Άνθρωποι κάθε πλικίας, χορεύοντας, πειράζοντας τους διπλανούς τους, βρέχοντας τους διπλανούς με πιστολάκια γεμάτα νερό, χωρίς καμία παρεξήγηση. Όλοι γελούσαν και διασκέδαζαν.

Το άλλο γεγονός ήταν ο ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ αιωνίων αντίπαλων ποδοσφαιρικών ομάδων Σάντος με την ομάδα του Σαν Πάολο Παλμέιρα. Τρία παιχνίδια χρειάστηκαν που τα παρακολούθησαν χιλιάδες φίλαθλοι μέχρι τελικά να αναδειχτεί πρωταθλήτρια η ομάδα της Παλμέιρα την χρόνια που ήταν εκεί ο Πέτρος. Το τι έγινε δεν περιγράφεται. Τρία μερόνυχτα γιόρταζαν χορεύοντας στους δρόμους με σύνθημα τον ύμνο της ομάδας. Κατά κανόνα οι Βραζιλιάνοι είναι χαρούμενος λαός.

Πιστοί στην θρησκεία τους, σχεδόν όλοι καθολικοί. Ποτέ δεν έβγαιναν στους δρόμους για συλλαλητήρια και είχαν μάθει να υποτάσσονται στην εξουσία και να ζουν με το λίγο. Βέβαια δεν αγαπούσαν και τους Αμερικάνους που με την ευλογία του δικτάτορα Κιούμπιτσεκ τους εκμεταλλευόταν. Ένα γεγονός όμως τους έβγαλε στο δρόμο για να διαμαρτυρθούν ενάντια των Αμερικάνων. Εκείνο το καιρό ένας γκάνγκοτερ από την Αμερική ο Τσάουλς είχε κλέψει μια τράπεζα και στην προσπάθεια του να ξεφύγει έβαλε κόκκινο φως στο αυτοκίνητο του.

Τον έπιασαν και το δίκασαν εις θάνατο. Δέκα χρόνια τον είχαν στο κελί των μελλοθανάτων. Εκεί έγραψε βιβλίο το οποίο μεταφράστηκε και στα πορτογαλικά. Παραδεχόταν ότι ήταν γκάνγκοτερ αλλά ποτέ δε παραδέχτηκε ότι έβαλε κόκκινη σειρήνα στο αμάξι του που με τον αμερικανικό νόμο αυτό το αδίκημα τιμωρούνταν με θάνατο. Οι Βραζιλιάνοι διαβάζοντας το βιβλίο του τον πίστεψαν και την μέρα που τον εκτέλεσαν βγήκαν στους δρόμους κατά χιλιάδες διαμαρτύρονταν εναντίον των Αμερικάνων.

Ο Πέτρος τότε είχε βρει δουλειά σε μια γερμανική εταιρία (το γραφείο και στο βιβλιάριο εργασίας), Τσέμακ που έλεγαν και έφτιαχνε βαριά επαγγελματικά μπχανήματα. Ο Δημήτρης δούλευε μαραγκός φτιάνοντας πλατφόρμες για να πατούν οι μαστόροι. Η εταιρεία Τσέμακ ήταν μια από τα πολλά εργοστάσια που βρισκόταν αρκετά μακριά από το Σαν Πάολο στους Σανβερνάτου κάμπους. Εκεί μακριά από τους πολέμους στην Ευρώπη, οι εταιρείες γερμανικές, αμερικανικές, εγγλέζικες, ιταλικές και πολλές άλλες έφτιαναν τα μπχανήματα, αυτοκίνητα όλες της μάρκες, πληρώνοντας ψίχουλα τους εργάτες με άχροντα κρουζέρα και τα πουλούσαν στην τιμή δολαρίου εκεί και στο εξωτερικό. Κανένας εργάτης Βραζιλιάνος δεν θα μπορούσε σε μια ζωή να αγοράσει αυτοκίνητο.

Το θέμα του νομίσματος όπως είδαμε είχε απογοπτέψει πολύ τον Πέτρο. Τάχα άξιζε τον κόπο αυτής της μετανάστευσης; Δεν έβλεπε κανένα μέλλον. Έγραψε ταχτικά στους δικούς του στην πατρίδα και αυτοί έγραφαν πάση ανάγκη είχαν για μια οικονομική βοήθεια και ειδικά ο πατέρας που ήταν τότε γέρος και ανήμπορος χωρίς απολύτως καμία σύνταξη από το κράτος. Μια μέρα έλαβε ένα γράμμα από μια θεία του,

αδελφή της μάνας από την Ελλάδα. Αυτό το γράμμα έμελλε να αλλάξει την ζωή του. Έγραψε μεταξύ άλλων ότι πολλοί έχουν φύγει από το χωριό μετανάστες σε μια μακρινή χώρα με το όνομα Αυστραλία. Αυτοί βγάζουν πολλά χρήματα και στέλνουν και στου δικούς τους στην Ελλάδα. Του έγραψε επίσης ότι αν θίθελε να πάει εκεί θα έπρεπε να παντρευτεί ένα κορίτσι από εκεί και αυτή θα του έκανε πρόσκληση να μεταναστέψει στην Αυστραλία. Δεν παρέλειψε να του τονίσει τι καλό κορίτσι που ήταν και όταν ήταν στο χωριό πόσο καλά ήξερε να υφαίνει στον αργαλειό. Αν λοιπόν ήθελε να πάει στην Αυστραλία, αυτή η θεία του θα μεσολαβούσε.

Αυτό το γράμμα τον έβαλε σε σκέψη. Λες αυτό να ήταν μια λύση να φύγει από αυτή την χώρα; Δεν απάντησε αμέσως. Το σκέφτηκε καλά. Να όμως εάν περιστατικό που τον έκανε να το αποφασίσει. Ήταν Κυριακή πρώι μετά την ημέρα την οποία η Εκκλησία. Ο ναός του Αγίου Πέτρου μόλις είχε τελειώσει και τώρα λειτουργούσε εκεί ο παπάς. Δεν ήταν πολύ μακριά από την πανσιόν. Φόρεσε το κουστούμι του, τα γυαλιστερά μυτερά του παπούτσια και βγήκε από την πανσιόν. Στη γωνία ήταν ένα καφενείο. Κοίταξε το ρόλο του, ήταν ακόμη νωρίς. Μπήκε στο καφενείο και παράγγειλε καφέ. Μόλις τον σερβίρισε το γκαρσόνι βλέπει μια γριά μαύρη με βρώμικα σκιούμενα ρούχα να προχωράει προς το μέρος του. Ε, εσύ νεαρέ, του φώναξε, δώσε μου λεφτά γιατί θέλω να πω πίνγα (πίνγα ήταν το εθνικό πιοτό των Βραζιλιάνων. Καθαρό οινόπνευμα, με ένα ποτήρι έπεφτες κάτω στο χώμα. Έμοιαζε σαν ούζο αλλά πολύ πιο δυνατό). Έβαλλε το χέρι στην τσέπη του και έβγαλε μερικά ψιλά να της δώσει. Αυτή μόλις τα είδε άρχισε να φωνάζει και να βρίζει πιο δυνατά. Τι

είναι αυτά που μου δίνεις του φώναξε. Εγώ θέλω πολλά λεφτά. Εσύ είσαι ξένος. Ήρθες εδώ και μας πήρες τα λεφτά μας. Και τα ρούχα ακόμη και τα παπούτσια που φοράς δικά μου είναι.

Δεν της είπε ούτε μια λέξη. Σπάνια, πλήρωσε το καφέ του και έφυγε. Από αυτή την στιγμή κατάλαβε ότι με κάνενα τρόπο δεν θα περνούσε την ζωή του σε αυτή την χώρα. Το βράδυ είπε για την απόφαση του στον φίλο του τον Παντελή. Δεν είναι ζωή αυτή, πρέπει να φύγουμε από εδώ. Αυτός συμφώνησε μαζί του και μάλλον τον παρακίνησε να αποφασίσει. Πήγαινε του είπε και μη με ξεχάσεις, αν γίνετε να φύγω και εγώ. Δυστυχώς δεν μπόρεσε να τον πάρει στην Αυστραλία, δεν τον ξέχασε όμως ποτέ.

